

han i 1910 forelagde et Forslag til Lov om Menighedsraad, at det var hans Mening, at et Lovforslag om almindeligt borgerligt Ægteskab vilde finde en langt gunstigere Grundstemning ude omkring i Befolkningen nu — altsaa i 1910 — end for 10 Aar siden, og jeg tror, det er rigtigt. Det forekommer mig, at der er saa mange og gode og vægtige Grunde, der taler for, at man gaar til dette Fremskridt. Ikke mindst for Kirkens og Præsternes Skyld er det ønskeligt. Det er virkelig, synes jeg, en Plet paa vort folkekirkelige Samfund, at Folkekirkens Præster kan tvinges til at vie og velsigne hvem som helst der kommer som Medlem af Folkekirken for at ægtevies. Det vil virke til Sandhed og Klarhed i Kirkens Stilling til Staten, dersom Statens Anerkendelse af et Ægteskabs Indgaaelse blev lagt udenfor Kirken, og Kirken kun stod der med Tilbud om Velsignelse for dem, der maatte ønske det. Jeg skal som sagt ikke komme dybere ind paa dette Spørgsmaal. Jeg har kun villet udtale Ønsket om, at den Sag igen maatte blive rejst, og det skulde være mig en Glæde at medvirke til, at den kunde blive løst.

Jeg skal dernæst, som jeg antydede, henvende nogle Bemærkninger til den højtærede Kultusminister. Ogsaa i Aar findes der paa Finansloven opført en Bevilling paa 15,000 Kr. til den konfirmerede Ungdoms fortsatte Undervisning, til kommunale Fortsættelsesskoler — eller Ungdomsskoler, som det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) nu gerne vil have dem kaldt. Jeg hører til dem, der havde troet, at det i Aar vilde være blevet foreslaaet, at denne Bevilling ogsaa kunde komme private Fortsættelsesskoler til gode, og jeg haaber, det en Gang maa lykkes at faa ændret Bevillingen saaledes, at det kommunale og det private Initiativ stilles lige. Hvis jeg ikke hørte fejl, blev der forleden Dag her i Tinget ved det ærede Medlem for Randers Landkreds (Gerud Jensen) indbragt et Andragende fra Udvalget til Fremme af den konfirmerede Ungdoms fortsatte Undervisning om Statstilskud til privat oprettede Ungdomsskoler, og da jeg saa kort efter hørte det ærede Medlem fra Hornslet (Povlsen) tale og vidste, at han var en varm Talsmand for, at denne Bevilling ogsaa skulde komme de private Skoler til gode, saa lyttede jeg efter en anbefaling. Men saa vidt jeg husker, kom der ikke en saadan anbefaling. Jeg

haaber nu ikke, at det betyder, at det ærede Medlem har opgivet at arbejde for, at ogsaa de private Skoler kan faa Del i Statsunderstøttelsen. Maaske det ærede Medlem er blevet ked af at tale om det, og det skal jeg let tilgive ham; men jeg haaber ikke, at han er blevet ked og træt af at arbejde for, at der maa blive lige Hammel i det Spørgsmaal. Det er trist for Sagens Skyld, synes jeg, om denne Skole skal tvinges ind i et kommunalt Leje. Lad det kommunale og det private Initiativ faa lige Ret, saa naar vi videst. To Heste trækker nu en Gang mere end een.

Jeg skal dernæst gøre nogle Bemærkninger om den Maade, hvorpaa man fra Statens Side fører Præstelønningsloven ud i Livet. Præstelønningsloven af 14. Marts 1913 giver en ret stor Myndighed i Udførelsen til Administrationen, og der er derfor ogsaa kommet en Række kongelige Anordninger, der giver Regler for Lovens Udførelse i Virkeligheden. Det er en af disse kongelige Anordninger, den af 13. Juni 1913, som jeg gerne vil omtale med et Par Ord. Den nuværende højtærede Minister har ikke Ansvaret for den Anordning. Den kom, inden han blev Minister. Men det staar i hans Magt at ændre den og bruge den med Lempe. Der staar i Præstelønningslovens § 1 d., at Tjeneste som Præst i ikke pensionsberettiget Embede kan med Hensyn til Opnaaelse af Alderstillæg give indtil 8 Aars Tjenestealder, og det samme skal gælde for anden Virksomhed i Kirkens eller Skolens Tjeneste efter Bestemmelse af Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet. I den kongelige Anordning, som jeg nævnte før, bestemmes det saa i § 7, at teologiske Kandidater, der har været Lærere ved Statsseminarier, ved anerkendte Privatseminarier, ved anerkendte Opdragelsesanstalter, ved Statens Straffeanstalter, ved Aandssvageanstalter og ved anerkendte Højskoler, for 2 Aars Virksomhed kun skal have et Aars Tjenestealder, et Aars Anciennet. De, der er blevet Kandidater, efter at Præstelønningsloven er traadt i Kraft, og efter at denne kongelige Anordning er udstedt, ved, hvad de har at gøre: de skal hurtigst muligt søge at komme ind i et Præsteembede, hvis de vil naa den bedst mulige Tjenestealder og derved naa den bedst mulige Lønning som Præst. Men der er nogle, som der er blevet gjort Uret imod; det er de Kandidater, som er blevet Kandidater inden Lovens Tilblivelse, de,